

nyere Romerets Indflydelse havde dannet sig i Middellalderen og fra Udlandets Lovgivning ogsaa gik over i vor Retsforfatning, hvor det kom til Udtalelse i Lovens 6—4 om Forgribeelse imod Kongens Højhed eller Crimen Majestatis; er i de nyere Lovgivninger blevet opløst i forskellige selvstændige Forbrydelser, hver med sit eiendommelige Indhold og med sine særlige Straffebestemmelser. Som de vigtigste af disse Forbrydelser fremstille sig Landsforræderiet, der gaaer ud paa: at bringe Staten eller Dele af den under fremmed Herredømme, Statsforræderiet, der sigter til Forandring af Statsforfatningen eller Thronfølgen, og de egentlige Majestætsforbrydelser, der efter deres Væsen ikkun ere personlige Fornærmelser, som modtage en forhøiet Strafbarhed ved Hensynet til den Fornærmedes Personlighed. Jævnlig sammensmelter man i Behandlingen Landsforræderiet og Statsforræderiet paa Grund af deres nære Slægtskab, ligesom det er bekjendt, at flere nyere, fornemmelig tydske Straffelovbøger have stabt et særligt Begreb om Højforræderi, hvorunder man sammensætter de allervroeste Arter af Lands- og Statsforræderi, og som da stilles i Spidsen for den hele Række af Statsforbrydelser. Optage Lovene imidlertid ikke dette ubestemte Begreb om Højforræderi som en særegen Art af Statsforbrydelse, men behandle dem i særlige Classer efter deres forskellige Væsen, ordnes de efter deres større eller mindre Færlighed for Samsundet, og Landsforræderiet, som det, der angriber Statens hele Tilværelse, indtager da den første Plads, hvorefter kommer Angreb paa Statsforfatningen og tilsidst de egentlige Majestætsforbrydelser.

Det har naturligtviis ikke kunnet være Andet, end at disse Nutidens Anskuelser ogsaa have maattet øve Indflydelse paa den Maade, hvorpaa Lovudkastet har behandlet den foreliggende Gjenstand. Det skelner imellem de forskellige Arter af Statsforbrydelse, og idet det vistnok med Føie ikke har optaget Begrebet om Højforræderi, ordner det dem som Forbrydelse imod Kongen og Kongehuset, imod Statens udbortes Sikkerhed og Selvstændighed og imod Statsforfatningen, hvortil som et

Tillæg til hele Materien knytter sig Capitlet om Forbrydelser mod fremmede venskabelige Magter. Lovudkastet opløser saaledes Stoffet i dets enkelte Bestanddele, men naar der ikke bestomindre er foregaaet en Afvigelse fra den sædvanlige Maade, hvorpaa de enkelte Arter af Forbrydelser ordnes, idet Majestætsforbrydelserne stilles først, hidrører dette fra den Umstændighed, at Lovudkastet har givet Begrebet om Majestætsforbrydelse et større Omfang, end Tilfældet pleier at være i fremmed Retsforfatning, og navnlig i § 70 hertil har henført saadanne „Handlinger, der sigte til at stille Kongen ved Livet eller til at berøve ham Friheden eller Thronen“, medens saadanne i fremmed Lovgivning pleie at behandles som egentligt Statsforræderi eller Angreb paa Statsforfatningen. Vel er det nu saa, at Kongens Personlighed lider under ethvert Angreb af den nævnte Beskaffenhed, og at Begrebet om Majestætsforbrydelse i den praktiske Gjennemførelse i nyere Straffelove ikke indskrænkes til egentlige Vredensker, men faaer en saadan Vidde, at det ogsaa kommer til at omfatte Vold og Vægemsheskadigelser, og det kan vel forsaavidt finde et For svar, at ogsaa Attentater mod Kongens Liv eller Frihed henføres til denne Klasse af Forbrydelser. Men det kan dog neppe være underkastet Tvivl, at det rette Synspunkt, hvorfra saadanne Attentater maae opfattes, er det, at Forbrydelsen er rettet imod Staten og dens Forfatning, mod Kongen som Souverain og Bærer af den højeste Statsmagt, og saaledes som Forbrydelser, der indeholde et Brud paa den udsaaftlige Trofastspligt, som Forræderi, og ikke som en blot Krenkelse af den Erbødighed, der skyldes Kongens Person. Det er derfor vistnok med god Grund, at de nyere Love, der have opgivet det forældede Begreb om crimen majestatis og opløst dette i de enkelte Arter af Forbrydelse, som det indeslutter, have udsøndret saadanne Angreb paa Kongen, der sigte til at berøve ham Livet, Friheden eller Thronen, af Majestætsforbrydelsernes Række og behandlet dem som Statsforræderi, som det Højdepunkt, hvori Angrebet paa Forfatningen culminerer. Og dette er ikke blot Tilfældet i dem, der indlede Behandlingen af Statsforbrydelserne med det ovennævnte Begreb om